

„THE NEW YORK TIMES“ BESTSELERIŲ AUTORĖ

Suplaidas PYYKTIS

TWISTED
TREČIA KNYGA

ANA HUANG

baltos lankos

Ana Huang

Suktas pyktis

romanas

Iš anglų kalbos vertė Renata Petrylaitė

baltos lankos

1 skyrius

Džulsė

Kai žuvį laikantį vaikiną pasimatymų programėlėje nubrauki į dešinę, nelauk nieko gero. O jeigu minėto vaikino vardas *Todas*, turėtų įsižiėbti dar ir papildomas aliarmo signalas.

Galėjau pasikliauti sveiku protu, bet ne, kur tau, tad štai sėdžiu sau viena karščiausiam Vašingtono bare „Bronzinis dantratis“ ir gurkšnoju baisiai brangų kokteilį su degtine, nes vaikinukas taip ir nepasirodė.

Taip taip, supratote teisingai.

Mane pirmą kartą gyvenime taip išdūrė, ir dar kas – prikišamai žuvį demonstruojantis vaikiną vardu Todas. To pakanka, kad mergina riebiai nusikeiktų ir nutartų vėjais paleisti šešiolika dolerių už kokteilį, nors dar neturi normaliai apmokamo darbo.

Kas tiems vyrams negerai, kad fotografuojasi su žuvimis? Ar negalėtų rinktis ko nors įdomiau, pavyzdžiui, nardyti narve tarp ryklių? Vėl jūrų gyviai, žinoma, bet vis ne taip nuobodu.

Gal ir keista taip kabinėtis prie vargšės žuvies, bet tai padėjo man nukreipti mintis nuo klaikios dienos ir odą kaitinančios lipnios gėdos.

Ar pusiaukelėje į studentų miestelį mane netikėtai užklupo prapliupusi liūtis, o akiratyje nepasitaikė nė menkiausio

skėčio? Taip! (Šiknon penkių procentų lietaus tikimybę. Bendrovę, kuriai priklauso ta orų prognozės programėlė, reikėtų paduoti į teismą.)

Ar dėl elektros sutrikimų keturiasdešimt minučių grumdžiausi įstrigusi sausakimšame ir įvairiausiais kūnų kvapais dvokiančiame metro vagone? Taip!

Ar leidausi į trijų valandų buto medžioklę, o rezultatas – nulis variantų ir dvi iki pūslių nutrintos pėdos? Taip!

Po tokios pragariškos dienos norėjau atšaukti pasimatymą su Todu, bet jau dusyk buvau jį atidėjusi, – vieną kartą dėl perkeltos mokymosi grupės susitikimo, o kitą – kai prastai jaučiausi ir visai nenorėjau vėl nuvilti Todo. Taigi, susiėmiau ir atėjau, o štai jis – ne.

Taip, visata turi humoro jausmą, gaila, kad tokį šūdina.

Maktelėjau kokteilio likučius ir pamojau barmenei.

– Gal galėčiau gauti sąskaitą?

Laimės valanda buvo dar tik prasidėjusi, bet aš jau nekantravau grįžti namo ir susirangyti su dviem tikrosiomis savo gyvenimo meilėmis – „Netflixu“ ir „Ben&Jerry’s“ ledais. Jie manęs dar niekada nenuvylė.

– Jau apmokėta, – atsakė barmenė.

Man antakiai išlipo ant kaktos, o barmenė kryptelėjo galva link staliuko kampe, kurį buvo apsėdę kiek vyresni nei dvidešimties metų vyrukai, atrodantys kaip privačių mokyklų auklėtiniai. Sprendžiant iš aprangos, greičiausiai kokie nors laisvai samdomi verslo konsultantai. Vienas iš jų, smulkiai languotais marškiniais, primenantis Clarką Kentą, kilstelėjo savo taurę ir nusišypsojo man.

– Vaišina konsultantas Klarkas.

Užgniaužiau juoką ir atsakydama taip pat kilstelėjau tau-
rę bei nusišypsojau. Matyt, ne man vienai jis panašus į Super-
meno *alter ego*.

– Konsultantas Klarkas išgelbėjo mane nuo greitai paruo-
šiamų ramenų vakarienei, tad į sveikatą, – pasakiau.

Taip šešiolika dolerių liko gulėti mano banko sąskaitoje,
bet arbatpinigių vis tiek palikau. Anksčiau dirbau maitinimo
paslaugų srityje ir nuo to laiko it apsėsta arbatpinigių nuolat
palieku per daug. Niekas diena iš dienos nesusiduria su dau-
giau subingalvių nei aptarnavimo srities darbuotojai.

Išgėriau paskutinį nemokamo kokteilio gurkšnį. Nenulei-
dau akių nuo konsultanto Klarko, kurio žvilgsnis gėrėdamasis
slydo mano veidu, plaukais ir kūnu.

Apšimestinis kuklumas – ne man: žinojau, kad gerai at-
rodau. Dar žinojau, kad jeigu dabar prieičiau prie to staliuko,
mano apibrozdintos savivertės skausmą kiek apmaldytų dar
keli kokteiliai, komplimentai, o vėliau gal ir vienas kitas orgaz-
mas, jei tik, žinoma, tas vyrukas šioje srityje pasikaustęs.

Gundanti mintis... bet ne. Jaučiausi pernelyg pavargusi,
kad užsiimčiau vilionių žaidimais.

Nusisukdama dar spėjau akies krašteliu pastebėti jo vei-
de šmėstelint nusivylimą. Galiu tik pagirti konsultantą Klarką,
kad suprato mano siunčiamą žinutę – *ačiū už gėrimą, bet pa-
žintis manęs nedomina* – ir nebandė manęs kalbinti, o to apie
daugumą vyrų negalėčiau pasakyti.

Kai užsimečiau ant peties rankinę ir jau ketinau čiupti
paltą nuo kabliuko po baru, nuo gilios, pasitikėjimu persmelk-
tos tarties man ant sprando pasišiausė visi plaukeliai.

– Labukas, Triušyte.

Du žodžiai. Tiek tereikėjo, kad sužadintų refleksą kovoti arba bėgti. Rimtai, refleksas kaip bandomojo Pavlovo šuns. Vos išgirdus tą balsą, mano kraujo spaudimas šaudavo į neregėtas aukštumas.

Kiekvieną. Prakeiktą. Kartą.

Ši diena nepaliauja *gerėti*.

Pasistengiau atpalaiduoti rankinės diržą sugniaužusius pirštus. *Nesuteiksiu* jam malonumo išsiduodama, kokius jausmus man sukelia.

Sulig ta mintimi giliai įkvėpiau, nutaisiau bereikšmę veido išraišką ir lėtai apsisukau, o ten mane pasitiko labiausiai pasaulyje nenorimas išvysti vaizdelis, neatskiriamas nuo ką tik girdėto labiausiai nenorimo išgirsti balso.

Sumautas Džošas Čenas.

Visu savo šešių pėdų stotu, mūvintis tamsius džinsus ir vilkintis baltus marškinius, prigludusius *tik tiek, kiek reikia* išryškinti raumenims, kuriais Džošas labai puikuoja. Neabejoju, kad ir dabar siekė tokio rezultato. Jis savo išvaizdai skirdavo, ko gero, daugiau laiko nei aš, o aš, turiu pasakyti, ne iš pilkų pelyčių. Žodynuose šalia žodžio *tuštybė* turėtų būti spausdinama Džošo Čeno nuotrauka.

O blogiausia, kad Džošas – šiaip jau gražus vyras. Tankūs tamsūs plaukai, aukšti skruostikauliai, kūnas it išskaptuotas. Viskas, dėl ko paprastai varvinu seilę... Tik visa tai gaubia tokio dydžio savimeilė, jog ši galėtų pasiskelbti atskira nepriklausoma šalimi.

– Labas, Džošiuk, – suburkavau žinodama, kad jis pakęsti negali, kai jį taip vadina. Už šitą aukso grynuolio vertės informacijos trupinį turėčiau dėkoti Evai, geriausiai savo draugei ir Džošo seseriai.

Jo akys piktai žybtelėjo, o aš nusišypsojau. Diena taisėsi.

Būkim sąžiningi: Džošas pirmas pradėjo pravardžiuoti mane Triušyte – užuomina į animacinį personažą Džesiką Triušienę*. Gal kai kam tai ir komplimentas, bet jei esi raudonplaukė D dydžio krūtine, toks nuolatinis lyginimas greitai įsiėda, ir Džošas tai žinojo.

– Geri viena? – Džošo dėmesys nukrypo į tuščias aukštas kėdes prie baro abipus tos, ant kurios sėdėjau aš. Laimės valandos dar nebuvo išibėgėjusios, tad kol kas geidžiamiausios vietos buvo ant minkštasuolių prie staliukų palei ąžuolu išmuštas sienas, ne prie baro. – O gal atbaidei visus aplink dvišimties pėdų spinduliu?

– Kam jau kalbėt apie žmonių atbaidymą. – Nužvelgiau moterį, stypsančią šalia Džošo. Graži rudaplaukė rudomis akimis, liauno kūno ir vilkėjo nuostabią raštuotą susisiaučiamą suknelę. Jeigu ji atėjo į pasimatymą su *Džošu*, vadinasi, gerą skonį turi tik rūbams, ne vyrams, o gaila. – Matyt, jau atsigavai po kovos su sifiliu, kad prisiviliojai dar vieną nieko neįtariančią moterį. – Tada kreipiausi į brunetę: – Aš tavęs nepažįstu, bet vis tiek žinau, kad esi verta daug geresnio. Patikėk manimi.

Ar Džošas išties sirgo sifiliu? Gal. O gal ir ne. Nebūčiau nustebusi, jei būtų sirgęs, nes guldysdavosi į lovą visas iš eilės, o neperspėjusi Susisiaučiamos Suknelės apie *galimybę* pasigauti lytiniu keliu plintančią ligą, tiesiog pažeisčiau merginų bendrystės kodeksą.

Užuot atšokusi nuo Džošo, mergina nusijuokė.

* 1988 metų animuoto vaidybinio filmo „Kas pakišo triušį Rodžerį?“ veikėja, seksualios išvaizdos triušio Rodžerio žmona (čia ir toliau – vert. past.).

– Ačiū, kad perspėjai, bet, manau, nieko blogo man ne-
nutiks.

– Juokeliai apie lytiniu keliu plintančias ligas. Kaip ori-
ginalu. – Jei Džošas ir supyko, kad įžeidinėjau jį merginos aki-
vaizdoje, to neparodė. – Tikiuosi, tavo teisinė retorika išradin-
gesnė, antraip darbe tavęs laukia sunkūs laikai. Žinoma, jei tik
išlaikysi advokatūros egzaminą ir tapsi advokate.

Jo lūpos išsirietė į pašaipų vypsni, kairiame skruoste iš-
ryškėjo mažytė duobutė.

Šiaip taip susitvardžiau nesuurgusi. *Nekenčiau* tos duo-
būtės. Kaskart pasirodžiusi ji tyčiodavosi iš manęs, ir aš nieko
daugiau netrokšdavau, tik suvartyti į ją peilį.

– Nesijaudink, išlaikysiu, – šaltai atrėmiau pažabodama
savo smurtingas mintis. Džošas visuomet išprovokuodavo
bjauriausias mano savybes. – O tu verčiau saugokis, kad kas
nepaduotų tavęs į teismą dėl netinkamo gydymo, nes kaipmat
pasiūlysiu savo paslaugas priešingai šaliai.

Kaip jautis ariau, kad patekčiau studijuoti teisės Tajerio
universitete ir gaučiau darbą prestižinėje advokatų kontoroje
„Silveris ir Klainas“, kurioje praėjusią vasarą atlikau praktiką.
Neketinau leisti svajonei tapti advokate išslysti pro pirštus, kai
tikslas taip arti.

Nieku gyvu, po velnių.

Aš išlaikysiu advokatūros egzaminą, o Džošui Čenui teks
susigrūsti savo žodžius atgal į gerklę. Tikiuosi, kad jis jais ir
pasprings.

– Drąsiai šneki kaip dar nebaigusi mokslų. – Džošas atsi-
šliejo į barą ir pasirėmė dilbiu. Atrodė lyg modelis, pozuojantis
žurnalo „GQ“ plakatui, ir tai siaubingai erzino. Man nespėjus

atsikirsti, jis pakeitė temą: – Labai jau išsipuošei kaip atėjusi viena pasėdėti bare.

Jo žvilgsnis nuslydo mano sugarbanotais plaukais, kruopščiai padažytu veidu ir užtruko ties auksiniu pakabučiu, jaukiai įsitaisiusiu tarp krūtų.

Mano nugara virto metalo lakštu. Priešingai nei konsultanto Klarko, įdėmus ir kartu pašaipus Džošo žvilgsnis it deginantis lazeris raižė man kūną. Auksinė grandinėlė, rodė, įkaito ir svilino odą, vos tvardžiausi jos nenusiplėšusi ir nesviedusi Džošui į savimi patenkintą fizionomiją.

Visgi kažkodėl stovėjau nejudėdama, kol jis tęsė atidžią apžiūrą. Ne tiek geidulingą, kiek vertinančią, tarsi rankiotų atskiras dėlionės detales ir iš jų dėliotų galvoje visą vaizdą.

Jo žvilgsnis nusileido prie žalios kašmyrinės suknelės, aptempusios mano kūną, perbėgo juodomis pėdkelnėmis apmautas kojas ir sustojo ties juodais aukštakulniais auliniais, tada vėl pakilo aukštyn, kur susidūrė su mano riešuto spalvos akimis. Pašaipta išnyko jam iš veido, išraiška liko neįskaitoma.

Tarp mūsų it elektros išlydis traškėjo tylą. Tada Džošas vėl prabilo:

– Tu taip išsipuošei į pasimatymą. – Atsaini jo poza nepasikeitė, tik tamsių akių žvilgsnis užaštrėjo it peilis, tik ir laukiantis, kol galės amžiams įrėžti manyje gėdą. – Bet jau ketinai eiti, nors dar tik pusė šešių.

Kilstelėjau smakrą, nors gėdos karštis smaigstė odą lyg adatėlėmis. Džošas gal ir siutinantis pasipūtėlis bei Šetono išpera, bet tikrai nekvailas, o aš mažiausiai norėjau, kad jis suprastų, jog buvau palikta ant ledo.

Jis niekada neleis man to pamiršti.

– Tik nesakyk, kad jis nepasirodė. – Jo balse suskambo keista gaidelė.

Gėda svilino vis smarkiau. Viešpatie, nereikėjo man vilktis kašmyro. Dabar kečiau toje kvailoje suknelėje.

– Mažiau rūpinkis mano meilės reikalais ir daugiau savo mergina.

Džošas į Susisiaučiamą Suknelę nuo pat atėjimo nė ne-
žvilgtelėjo, bet merginai, regis, tai buvo nė motais. Ji įnikusi
čiauškęjo ir juokavo su barmene.

– Galiu tave patikinti, kad mano darbų sąrašė tavo meilės
reikalai nepapuola net į pirmus penkis tūkstančius punktų. –
Nors drėbtelejo kandžiai, Džošas ir toliau stebeilijo į mane ne-
perprantama veido išraiška.

Dėl visai neaiškios priežasties man pilve kažkas apsisvertė.

– Na ir puiku, – nevykusiai atšoviau, nes smegenys neveikė
deramai. Kaltinau nuovargį. Arba alkoholį. Arba dar milijoną
kitų dalykų, neturinčių nieko bendra su priešais stovinčiu vyru.

Čiupau paltą ir nuslydau nuo kėdės, nusiteikusi prasi-
brauti pro Džošą netarusi daugiau nė žodžio.

Nelaimei, blogai įvertinau atstumą tarp baro kėdės sker-
sinio ir grindų. Koją čiūžtelejo, aš tyliai aiktelėjau, o mano kū-
nas ėmė nevaldomai svirti atgal. Dar dvi sekundės, ir būčiau
nudribusi ant užpakalio, bet priekin šovė ranka ir, sugriebusi
mane už riešo, trūktelėjo, tad vėl išsitiesiau. Ir aš, ir Džošas su-
stingome vienu metu, mudviejų žvilgsniai susmigo ten, kur jo
plaštaka gniaužė man riešą. Neatsiminiau, kada pastarąjį sykį
lietėmės savo noru. Gal prieš tris vasaras, per vieną vakarėlį,
kai jis mane su visais drabužiais įstūmė į baseiną, o aš atsilygi-
nau „netyčia“ kumštelėdama alkūne jam į slėpsnas.